

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613528192/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

nede Børn. Paa samme Tid vege de unge Mænd til Side med nedsænkede Stridsøxer, ogsaa Leontine skiulte sig bag Qvinderne, der i konstløse Grupper, søgte at udtrykke deres Sorg; endelig traadte Leontine frem igien og afsang følgende Vers, der var det sidste i Sangen.

»Og ved Pigens Vugge sidde de med Graad paa Kind,
Under Suk og Veemodssange slumrer Glutten ind.
Men naar Drengen vaagner, syngte de om Kampens
Ørn,
Under Sang om svunden Storhed vaagne Polens
Børn.«

Efter dette Vers antog Musiken en trodsigere Character, Pigerne vege til Side, og Ynglingerne traadte frem igien, og svang truende deres Stridsøxer, og med en mimisk Opfordring til Kamp sluttedes det Hele.

Saalænge Sangen lød, heftede hiin Olding, der ellers kun lidet mærkede, hvad der foregik om ham, sine Øine fast paa Leontines Læber, og det lod, som han anede Indholdet af de Ord, han ikke kunde høre.

»Jeg havde en Søn,« sagde han tilsidst, »men han er død, derfor staar nu Døren aaben i min Hytte og kan ikke lukkes, og Vinden suser om mit Leie, og den faldende Regn slukker Ilden paa Arnestedet.«

Disse Ord forstærkede Udtrykket af Sangen, der hverken ledsagedes af Klap eller Bravoraab, men derimod fremlokkede dybe Suk og tunge Taarer; thi Enhver følte, at ingen digtet, men en virkelig Sorg her havde iført sig Poesiens Klædebon, medens længsthenvisnede Suk fra Valpladserne ligesom igien vakttes til Liv, og aandede giennem Musikens Toner.

En almindelig Taushed herskede nu i Forsamlingen; endelig hørttes en Røst, der gientog de to sidste